

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9Cdo/4/2022                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1719201157                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.05.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Soňa Mesiarkinová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:1719201157.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T. F., narodenej X. P. XXXX, F., S. XX, zastúpenej Občianskym združením OPOS, Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24A, IČO: 51 147 688, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o primerané finančné zadostučinenie, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6Csp/49/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. februára 2021 sp.zn. 8CoCsp/23/2020, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. februára 2021 sp.zn. 8CoCsp/23/2020 z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Pezinok č. k. 6Csp/49/2019-234 z 27. mája 2021 z r u š u j e.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. marca 2020 č. k. 6Csp/49/2019-147 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že žalovaným poskytnuté revolvingové úvery sú bezúročné a bez poplatkov, vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1139,20 eura a zaplata primeraného zadostučinenia vo výške 500 eur, zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %

1.1. Uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o revolvingovom úvere uzatvorených so žalovaným, a to v dôsledku absencie náležitostí podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), resp. z dôvodu, že predmetné úverové zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, spôsobujúce hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetných úverových zmluvách neabsentovala ani jedna z náležitostí zmluvy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda neboli splnené podmienky ustanovené § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, pre ktoré sa úver považuje za

bezúročný a bez poplatkov. Po dôkladnom preskúmaní úverových zmlúv a všetkých jej príloh mal súd prvej inštancie za to, že svojím obsahom a účelom neodporujú zákonu, neobchádzajú ho, nie sú v rozpore s dobrými mravmi a neobsahujú žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto nemôžu byť neplatné. Predmetné úverové zmluvy boli medzi stranami sporu platne a účinne uzavreté, v predpísanej písomnej forme a po obsahovej stránke zodpovedajú všetkým zákonným požiadavkám, preto ich nemožno postihnúť sankciou bezúročnosti a bezpoplatnosti. Žalobkyňa teda nie je oprávnená domáhať sa proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), nakoľko všetky finančné plnenia, ktoré žalovaný prijal od žalobkyne, prijal na základe platného právneho úkonu, resp. právneho dôvodu, ktorý neodpadol. So vznesenou námietkou premĺčania sa súd prvej inštancie nezaoberal, keďže dospel k záveru, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného nevzniklo, a teda žalobkyni nie je čo vydať.

1.2. V súvislosti so žalobkyňou namietaným prijatím nižšej čiastky ako je suma schváleného úveru, súd prvej inštancie uviedol, že suma úveru vo výške 1.500,00 eur bola v prospech žalobkyne poskytnutá tak, že časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomnej kompenzácie pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. To, že žalobkyni bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je podľa súdu prvej inštancie spôsobené tým, že by jej bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý a ako vyplýva z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní odpłaty za možnosť odkladu splátok - táto skutočnosť vyplýva zo samotného obsahu zmluvy, ako aj zo Štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere, teda bola žalobkyni zrejماً už pred podpisom zmluvy. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak.

1.3. Čo sa týka uvedenia výšky RPMN na zmluvách, údaje o RPMN žalovaný počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Súd prvej inštancie mal preto za preukázané, že tento je v zmluvách uvádzaný v súlade so zákonom.

1.4. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úverov, súd prvej inštancie poukázal na to, že obsah Zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy, z ktorých vyplýva doba trvania zmluvy, aj deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu. Termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarcou použil pojem „dátum“. Sporné zmluvy obsahujú určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok; spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti; explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti by odporoval smernici 2008/48/ES. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a konštatoval, že ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy.

1.5. V súvislosti s uplatňovaným nárokom na primerané zadostučinenie vo výške 500,00 eur súd prvej inštancie uviedol, že tento nárok žalobkyňa žiadnym spôsobom nezdôvodnila, neuviedla, akým spôsobom dospela k danej sume, a preto súd aj v tejto časti žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. februára 2021 sp. zn. 8CoCsp/23/2020, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade

žalobkyni nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V posudzovanej veci bolo podľa odvolacieho súdu nesporné, že žalovaný poskytol žalobkyni na základe identických zmlúv o revolvingovom úvere zo dňa 02. novembra 2011 č. 8100041983 a č. 8100041982 úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42-mesačných splátkach po 80,37 eura, splatných mesačne do 20. dňa pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 66,68% a celková čiastka (úver spolu s úrokmi), ktorú sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť bola 3.375,54 eura. Prvá splátka bola splatná 20. decembra 2011 a posledná splátka dňa 20. mája 2015. Žalobkyňa sa zároveň zaviazala zaplatiť odplatu za poskytnuté služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a) Dohody o poskytnutí služby v sume 215,75 eura. Na základe uvedenej Dohody mal poskytnúť žalovaný žalobkyni za dohodnutú odplatu službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru. Dohoda bola osobitne podpísaná dňa 02. novembra 2011 žalovaným a žalobkyňou dňa 24. októbra 2011 a je súčasťou predtlačenej úverovej zmluvy, ktorá má formulárovú podobu, s tým, že žalobkyňa v nej vyhlásila, že uzavretie Dohody nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, že Dohodu uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumela a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. V bode 8.4 Dohody si strany dohodli, že odplata za poskytnutie služby je splatná dňom uzavretia Dohody a dohodli sa na jej započítaní voči poskytnutiu schválenej výšky úveru. Žalovaný tak odpočítal zo schváleného úveru 1.500 eur odplatu v sume 215,75 eura a žalobkyni vyplatil úver v sume 1.284,25 eura. Žalobkyňa v priebehu decembra 2011 a januára 2012 zaplatila na splátky úveru sumu 2.069,60 eura a výšku bezdôvodného obohatenia si vypočítala v sume 569,60 eura tak, že od realizovaných úhrad odpočítala výšku úveru 1.500 eur.

2.2. Odvolací súd uviedol, že Dohoda o poskytnutí služby je síce súčasťou obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko sa nachádza na predtlačenom formulári zmluvy o revolvingovom úvere ako jeden z jej bodov, avšak nespĺňa s ostatným obsahom úverovej zmluvy, je od ostatného obsahu zmluvy odlíšiteľná, žalobkyňou bola osobitne podpisovaná, čím k nej žalobkyňa platne pristúpila. Dohoda nebola podmienkou pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. pre poskytnutie úveru, a k jej uzavretiu žalobkyňa nemusela pristúpiť, išlo o dobrovoľnú službu; výsledky vykonaného dokazovania neposkytujú podľa názoru odvolacieho súdu dostatočný podklad pre prijatie záveru, že žalovaný vnútil žalobkyni poskytnutie uvedenej služby. Výška odplaty za dojednanú službu tak nemusela byť premietnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda ani do výšky RPMN. Suma 215,75 eura nebola tak odplatom úveru. Žalobkyňa nepreukázala ani to, že by táto odplata nebola v zmluve uvedená v čase jej podpisovania, ani to, že by bola Dohoda neplatným právnym úkonom z dôvodu nekalej obchodnej praxe použitej žalovaným pri jej uzatváraní. To, že Dohoda nebola na samostatnom liste neznamená, že ide o doplnkovú službu súvisiacu so spotrebiteľským úverom. Medzi žalobkyňou a žalovaným bolo platne dohodnuté poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur, a jeho vyplatenie v sume 1.284,25 eura nie je následkom toho, že by bol žalobkyni daný nový návrh na uzavretie zmluvy v inej výške úveru, ale dohody strán o započítaní odplaty za možnosť odkladu splátok. Spôsob, akým budú žalobkyni peňažné prostriedky poskytnuté bol tak medzi stranami platne dohodnutý. Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak nie je neplatná z dôvodu, že žalobkyni bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý.

2.3. Odvolací súd nezistil, že by nezodpovedal výpočet RPMN zákonu o spotrebiteľských úveroch, žalovaný preukázal jej výpočet na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe č. 2 uvedeného zákona. Internetovú kalkulačku nepovažoval odvolací súd za dôveryhodný zdroj pre výpočet RPMN.

2.4. V súvislosti s otázkou správnej interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmlúv o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia totiž zodpovedá účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy.

2.5. Pokiaľ ide o náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to uvedenie doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, odvolací súd zastáva názor, že

termín konečnej splatnosti úveru nebol takou náležitosťou danej zmluvy o revolvingovom úvere, ktorej absenciu by bolo možné sankcionovať bezúročnosťou. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 a uviedol, že náležitosť uvádzania konečnej splatnosti úveru bola pod vplyvom práva EÚ zo zákonnej úpravy vypustená. Pri aplikácii znenia zákona do novely je však potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona, čo vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti konkrétne znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

2.6. Odvolací súd napokon dodal, že žalobkyňa podala žalobu po uplynutí objektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 2 OZ). Len fakt, že nebankový subjekt poskytuje úver spotrebiteľovi v postavení profesionálneho podnikateľa bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Nedôvodne tak žalobkyňa namietala, že zo strany žalovaného išlo v čase uzatvárania zmlúv o úmysel bezdôvodne sa obohatiť zámerným porušením právnych predpisov vzťahujúcich sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov, a preto sa v danom prípade uplatní 10-ročná premlčacia doba.

2.7. Pokiaľ ide o spochybňovanie dohody o zrážkach zo mzdy, odvolací súd mal za to, že žalobkyňa existenciu dohody nepreukázala a navyše nie je zjavné, aké nároky si z nej uplatňuje proti žalovanému. Tvrdenie žalobkyne o vzniku finančnej ujmy zrážaním zo mzdy bez právneho dôvodu nebolo v konaní ničím dôkazne podložené. Nárok žalobkyne na primerané zadostučinenie nebol v konaní ničím verifikovaný. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy, táto vyplývala z článku 9.1 zmluvných dojednaní tak, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú a deň splatnosti poslednej splátky bol určený ako deň konečnej splatnosti úveru v bode 4.5 zmluvných dojednaní.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorá jeho prípustnosť odôvodnila s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, pri riešení ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ako prvú otázku uviedla, „či neuvedením doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o revolvingovom úvere sa podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový“? Druhú otázku vymedzila žalobkyňa v znení: „či neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o revolvingovom úvere inak sa podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový“. Tretou žalobkyňou položenou otázkou je, či neuvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v zmluve o revolvingovom úvere sa podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový.“

3.1. Mala za to, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnomu záveru, keď zmluvy o revolvingovom úvere vyhodnotil v celom rozsahu za správne a platné a neuznal argumentáciu žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv z dôvodu absencie náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), j), k) v tom čase platného zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého spotrebiteľská zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odvolací súd zároveň nesprávne vyhodnotil plynutie premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď konštatoval, že časť nároku žalobkyne je premlčaný.

3.2. V sporných zmluvách o revolvingových úveroch absentuje náležitosť termínu ich konečnej splatnosti, keď je v nich uvedené, že úver je splatný v 42/24 splátkach, čo nie je podľa žalobkyne postačujúce. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodovaciu prax niektorých krajských súdov.

3.3. Žalobkyňa ďalej namieta nesprávny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN). Má za to, že žiadnym matematickým výpočtom nemožno dôjsť k záveru, že tento údaj je v zmluvách uvedený správne. Pokiaľ je dohodnutý zmluvný úrok vo výške 70,01 % ročne, skutočné náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť na úver, nemôžu byť nižšie ako je tento dohodnutý úrok. Uvedenie RPMN v nesprávnej výške má podľa žalobkyne rovnaký následok ako keby uvedená vôbec nebola, keďže ide o údaj, ktorý umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalobkyňa tiež poukazuje na to, že na základe uzatvorených zmlúv bolo medzi stranami sporu dohodnuté plnenie vo výške 1.500 eur, od žalovaného však obdržala iba sumu 1.284,75 eura. V tejto súvislosti žalobkyňa namieta, že Dohoda o poskytovaní služieb, na základe ktorej si žalovaný odpočítal zo schváleného úveru 1.500 eur odplatu v sume 215,75 eura, má povahu formulára a bola predložená na podpis spolu so zmluvou o revolvingovom úvere. Obsahuje neprimerane vysokú odplatu v porovnaní s ponúkanými službami, o ktoré žalobkyňa vôbec nepožiadala. Spotrebiteľovi tak vznikol záväzok zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Žalovaný ako dodávateľ je povinný preukázať, že spotrebiteľ bol pri podpisovaní zmluvy riadne poučený o možnosti slobodného výberu uzavrieť dohodu o poskytovaní služby.

3.4. Dovolateľka ďalej namieta, že na základe dohody mala zaplatiť neprimerane vysoké úroky. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2009, sp.zn. 1MCdo/1/2009 a tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2012, sp.zn. 5Cdo/26/2011. S poukazom na závery predmetných rozhodnutí má dovolateľka za to, že dohodnutá výška úrokov nie je v súlade s dobrými mravmi.

3.5. Vzhľadom na uvedené má dovolateľka za to, že právny záver odvolacieho súdu o tom, že sporné zmluvy obsahujú všetky obligatórne náležitosti, preto ich nemožno považovať za bezúročné a bez poplatkov a že sú platnými právnymi úkonmi, je nesprávny. Dovolateľka má tiež za to, že žalovaný mal vedomosť o bezúročnosti úveru od počiatku, a teda ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, preto sa má v danom prípade uplatniť 10-ročná premľacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Záverom dovolateľka poukázala na nejednotnosť rozhodovacej praxe súdov v otázke posúdenia absencie náležitostí spotrebiteľských zmlúv a s tým spojenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľských úverov, kedy súdy v skutkovo a právne obdobných prípadoch rozhodujú rôzne, čo výrazne naruša princíp právnej istoty. Z uvedených dôvodov dovolateľka navrhuje napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť, vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zaviazat žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že sú tu pochybnosti o nespĺnení zákonných náležitostí podaného dovolania. Obsah podaného dovolania sa javí skôr ako vyjadrenie vlastnej polemiky k skutkovým a právnym záverom odvolacieho súdu, resp. kritika prístupu odvolacieho súdu pri právnom posudzovaní vecí. Žalovaný má za to, že žalobca nepreukázal existenciu skutočností, ktoré umožňujú podať dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalovaný má tiež za to, že dovolanie nebolo spísané a podané oprávneným subjektom v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. c) CSP. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhuje, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol, resp. v prípade posúdenia jeho prípustnosti, dovolanie ako nedôvodné zamietol. Zároveň žiada priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. c) CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je podané dôvodne.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP).

8. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/67/2017, sp. zn. 4Cdo/95/2017, sp. zn. 7Cdo/140/2017).

9. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uviedol v odôvodnení uznesenia sp. zn. I. ÚS 215/2022 k odmietnutiu dovolania pre nespĺnenie náležitostí zadefinovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku (aj keď súčasná judikatúra ústavného súdu uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), že dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 29/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré dovolateľ pokladá za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Dovolateľ, resp. jeho advokát musí preto pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky. V odôvodnení nálezu I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020 ústavný súd zároveň konštatoval, že výklad, podľa ktorého by najvyšší súd nemohol pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil, nemožno akceptovať.

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) ako aj procesnoprávna, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a

kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav veci; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Z obsahu dovolania žalobkyne dovolací súd vyvodil, že za rozhodujúcu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu považuje dovolateľka otázku posúdenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v dôsledku nesprávneho výkladu ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia sporných zmlúv.

13. V zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

14. Najvyšší súd pristúpil najprv k posúdeniu otázky týkajúcej sa absencie náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona, t.j. či neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa v súvislosti s touto otázkou kladie dôraz na nesprávnosť údajov, z ktorých predmetný výpočet vychádza („uvedenie RPMN v nesprávnej výške má rovnaký následok, ako keby uvedená vôbec nebola“ - bod 2.16. dovolania).

15. Smernica 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere bola do slovenského právneho poriadku prebratá zákonom o spotrebiteľských úveroch.

16. Podľa § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetných zmlúv, na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

17. V zmysle § 2 písm. g) citovaného zákona, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

18. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V danom prípade žalobkyňa má za to, že tento údaj je v sporných zmluvách uvedený nesprávne, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že nezistil, že by výpočet RPMN v sporných zmluvách nezodpovedal zákonu o spotrebiteľských úveroch. Dospel k záveru, že výška odplaty za dojednanú službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru v sume 215,75 eura nemusela byť premietnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda ani do výšky RPMN (bod 10 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). S uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu však nemožno podľa dovolacieho súdu súhlasiť.

19. V rozsudku vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. sa Súdny dvor Európskej Únie okrem iného vyjadril k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru” obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania” obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice odpovedal, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V rozhodnutí Súdny dvor uviedol, že dôsledkom takéhoto postupu, t. j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87). Zároveň informácia o celkových nákladoch úveru umožňuje spotrebiteľovi porovnať ponuky úverov a posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90).

20. Aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť údaje v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarca chráni spotrebiteľa a naplňa účel sledovaný právnou úpravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach v tomto prípade úverovej zmluvy v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť zoznámiť sa so skutočným obsahom právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednávania a aké sú jeho práva a záväzky z toho plynúce. Ak by sa pripustil výklad, že akýkoľvek údaj (teda aj chybný) uvedený v zmluve spĺňa podmienky § 9 ods. 2 cit. zákona, stratilo by toto ustanovenie zmysel. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzok z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže mať za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov. V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje náklad, avšak zároveň ho prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním nákladu do výšky úveru. K uvedenému právnemu záveru dospel dovolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (porovnaj uznesenia Najvyššieho



súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/165/2020 z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo/322/2020 z 30. novembra 2022, ako aj sp.zn. 9Cdo/291/2021 z 27. novembra 2023).

21. V danom prípade, v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o náklad nemôže byť správne vypočítaná výška RPMN, pretože dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za doplnkovú službu, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa, do celkovej výšky úveru, bude podhodnotenie RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Navýšenie celkovej výšky úveru o náklady má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj náklad, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy.

22. Na základe vyššie uvedeného, i keď dovolateľka nespresnila dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď na relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa súdy nižšej inštancie odklonili, vo svojom dovolaní nepoukázala, dovolací súd dospel k záveru, že ňou nastolená otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to až po podaní mimoriadneho opravného prostriedku v tomto konkrétnom spore (dovolanie bolo podané dňa 3. júna 2021). Z uvedeného dôvodu mal dovolací súd za to, že dovolateľka dôvodne namieta odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení rozhodujúcej právnej otázky, preto je potrebné rozsudok odvolacieho súdu zrušiť pre nesprávny právny názor a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, súčasťou ktorého bude i nové rozhodnutie o trovách celého konania, vrátane dovolacích trov.

23. Uznesením č. k. 6Csp/49/2019-234 z 27. mája 2021 súd prvej inštancie uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 490,99 eura, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 124,88 eura na účet právneho zástupcu žalovaného. Výdanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (sp. zn. 4Obo7/2018, 3Obo/9/2017). Závislým výrokom môže byť nielen dovolaním dotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (R 73/2004). Z uvedeného dôvodu dovolací súd spolu s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu zrušil zároveň aj uznesenie súdu prvej inštancie o trovách konania ako závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej (§ 439 písm. a) CSP.

24. V súvislosti s ďalšou právnou otázkou dovolateľky, ktorá sa týka interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv, dovolací súd uvádza, že ide o otázku, ktorá bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu definitívne vyriešená až po podaní dovolania v predmetnej veci, pričom odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je v súlade s právnymi závermi prijatými judikatúrou dovolacieho súdu. V uznesení z 30. novembra 2021, sp.zn. 2Cdo/69/2020, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod číslom R 16/2022 najvyšší súd konštatoval, že v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona sú splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá. Námietka dovolateľky, podľa ktorej ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch „vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru“, resp. že pri riešení tejto právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nie je preto opodstatnená. V súvislosti s touto právnou otázkou teda dovolateľka neopodstatnene tvrdila dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď odvolací súd sa pri svojom právnom závere od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení dovolacej otázky neodchýlil. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné v tejto časti podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

25. V súvislosti s treťou právnou otázkou týkajúcou sa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keď uviedla, že sa s touto absentujúcou náležitosťou v dovolaní „podrobne nezaoberala, pretože jej splnomocnený zástupca navrhol dovolaciemu súdu (v inej veci - pozn. dovolacieho súdu), aby vzhľadom na jeho rozdielne rozhodnutia v právnej otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských zmlúv uzavretých v období do 1. mája 2018 prezentované v jeho judikátoch - v uzneseniach sp.zn. 7Cdo/128/2016 a sp.zn. 3Cdo/146/2017, veľký senát prijal zjednocujúce stanovisko.“ Keďže dovolateľka predmetnú právnu otázku riešenú odvolacím súdom bližšie nekonkretizovala, resp. neuviedla, ako ju riešil odvolací súd a nevysvetlila, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom malo odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na podklade dovolania žalobkyne nebolo možné vo vzťahu k predmetnej právnej otázke uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi v tejto časti odmietol v súlade s § 447 písm. f) CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.